

Ν.Ε. ΜΑΝΤΑΚΗΣ

Διευθυντής

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐπίτης διασταυρώσεων τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Γερανίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ

Ἐν Ἀθήναις	ἔτησίᾳ Δρ. Ν. 8
» »	ἑξαμην. » 5
» ταῖς ἐπαρχ.	ἔτησίᾳ » 10
» »	ἑξαμην. » 6
» τῶν ἐξωτερ.	ἔτησίᾳ Φρ. 15

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οἱ Ἀδρατοὶ (μετὰ εἰκόνας) ὑπὸ Ο. Φερε — Ρωσίδες Παρθένοι ἢ Σκηναὶ τῶν Μηδενιστῶν — Ἐντυπώσεις ἀοιδῶν ὑπὸ Ἀδ. Πάττη — Συμβουλαὶ εἰς τοὺς ἐν ὄρᾳ γάμου ὑπὸ Ο. Φεργί — Μῦθος ὑπὸ Σάρας Bernhardt — Βιβλιογραφία. Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον Ε. Ἀσωπίου, Μεσσηνιακὸν Ἡμερολόγιον — Εὐτυχὴς κληρονόμος — Ἀξιώματα καὶ σκέψεις — Λύσις 6' αἰνίγματος — Αἴνιγμα.

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις	Λεπ. 10
» ἐπαρχίαις	» 15
» τῶν ἐξωτερικῶν	» 25
Φύλλα προηγούμενα	» 50

Δουτυχῆ, ἀνέκραξε, σύρων τὸ ξιφὸς του. (Σελ.....)

Οἱ ΑΔΡΑΤΟΙ

Ἡ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΚΥΡ ΠΕΤΡΟΥ

ἢ

ΟΤΚΑΒΙΟΥ ΦΕΡΕ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

(Συνέχεια)

— Ἐ διάβολε! εἶπεν εἰς τρίβων τοῦ ὀφθαλμοῦ σου, τὰ ῥμάτια μου μὲ ἀπατοῦν ἢ ἀληθινὰ ἐκεῖ κάτω χορεύουν οἱ γκαμπελοῦ;

Πάντων οἱ ὀφθαλμοὶ ἐστράφησαν πρὸς τὴν ὑποδειχθεῖσαν διεύθυνσιν.

— Παντοῦ χώνονται αὐτοὶ! ἐπεὶ πεν ἕτερος. Φαίνεται ὅτι μᾶς ἄφησαν οἱ Ἀγγλοὶ διὰ νὰ μᾶς παραδώσουν εἰς τοὺς γκαμπελοῦ.

Μομφασμὸς ἐκφραστικώτατος συνεπλήρωσε τὴν σκέψιν ταύτην. Γνωρίζουσι πάντες τὴν σύμφυτον οὕτως εἶπεν ἀντιπάθειαν τῶν ναυτικῶν πρὸς πᾶν ὅτι τελωνειακόν.

— Παναγία Παρθένη! ἔκραξεν ἕτερος, ῥοφῶν ἀπνευστὶ κύπελλον μηλίτου ὡς καὶ ἐδῶ ἔρχονται τὰ δελφίνια αὐτὰ νὰ μυρισθοῦν λαθρεμπόρια; εἶπεν εἰς ἄλλος μὴ μπερᾶσαι ἄχοι μας γιατί εἶμαι τῆς

γνώμης ὅτι ὅταν τάχωμεν καλὰ μὲ τὸν Θεὸ κάνομε ἄσχημα νὰ τὰ βάζωμε μὲ τὸν διάβολο.

— Ἀρνάδα μου! διότι δὲν μπαίνεις ποτὲ χωρὶς φόρτωμα ἀπὸ μπαλόντα καὶ ωραίας δαντέλλας καὶ γεραῖς τσόχαις Μπρίχτων, δνευρέεσαι ὅτι ὅλη τὴν ὥρα στέκει ὁ χάρος ἀπὸ πάνω σου.

— Νὰ σε πάρουν χίλιοι διαβόλοι! Σκάσε! Ἄν μὲ ἴδουν ποῦ σὲ ἀκούω θὰ πιστεύσουν ὅτι εἶμαι καὶ ἐγὼ τῆς ἐταιρείας τῶν Ἀοράτων. Καὶ δὲν μὲ πολυαρέσει αὐτό. Τὰ πράσινα φορέματα ἔχουν αὐτιὰ μακριὰ σάν... ξέρεις τι.

Ὁ λαὸς ὠνόμασεν Ἀσράτους, μὴ δυνάμενος ἄλλως νὰ τοὺς παριστᾶ, τοὺς ἀκαταβλήτους λαθρεμπόρους ὅτινες ἦσαν ἡ ἀπελπισία τοῦ τελωνείου.

— Μὲ ὅλη τὴν ἐπιτήρησιν τῆς ἀκροθαλασσίας ποῦ τὴν ἐδυναμώσαν πέντε βολαῖς περισσότερο μὲ ὄλους τοὺς σκοποὺς ποῦ φυλᾶνε νύχτα μέρα, μὲ ὅλα τὰ βασιλικά διατάγματα καὶ τὰς ἀπαγορεύσεις, ὁ τόπος τὰ ἐξοδεύει τὰ ἐμπορεύματά μας. Τὸ μετὰξί, τὰ λινά, ἡ δαντέλλαις, τὰ χρυσιὰ, ὅλα τ' ἀκριβὰ πράγματα, ὅλα ὅσα τὰ ἐπιβαρύνουν μὲ περισσότερο τελώνειο, ὅλα τὰ φέρνουμε μὲ τοὺς τόνους. Πάει, ἐπτώχεψαν οἱ φαμπρिकाδῶροι τοῦ Παριου καὶ ὅλοι μὲ ἀναφοραῖς στὸ βασιλέα τὸν παρακαλοῦν νὰ τοὺς σώσῃ καὶ ἐκεῖνοι δὲν μποροῦν νὰ κάνῃ τίποτε.

— Καὶ μήπως τὸ τελώνειο ἀνακαλύπτει τίποτε;

— Ὅχι πῶς δὲν θέλει, ἀλλὰ δὲν τὸ 'μπορεῖ' ἀφοῦ βλέπεις καὶ ὑπεσχέθηκε μεγάλους βαθμοὺς σὲ ὅποιους διακρίθουν σ' αὐτὴ τῇ δουλειᾷ, νὰ, νὰ ἕνας, εἶπε δεικνύων τὸν ὠραῖον γνωστὸν τελωνιακὸν ὑπάλληλον, ποῦ μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀμέσως ἐνωμοτάρχης ἂν βάλῃ στὸ χέρι κἀνέναν τρανὸ λαθρέμπορο. Ἀλλὰ ἐννοια τοῦ καὶ δὲν τοὺς τσάκονεϊ τόσῳ εὐκόλα.

— Λέγουν γι' αὐτοὺς θαύματα.

— Τίποτε ἄλλα ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ μοῦπε ἕνας ποῦ τὰ γνωρίζῃ ἀπὸ τὴ πηγὴ.

— Καὶ τί εἶνε λοιπὸν;

Ὅλοι ἐπλησίασαν τὸν διηγούμενον ἀνεζήτησεν οὗτος διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ, παρετήρησε πέριξ τοῦ καὶ ἤρχισε διὰ μυστηριώδους τόνου τὴν ἀκόλουθον Ὁδύσειαν.

— Σκοτεινοτάτην τινὰ νύχτα τοῦ παρελθόντος μηνός, εἰμίνετο ἄνεμος τρομερός· οὔτε ἕνα σύννεφον εἰς τὸν οὐρανὸν δρόμος πλοίου δὲν διεκρίνετο εἰς τὴν θάλασσαν· οἱ ἀκτοφύλακες τῆς Ἀβρῆς καὶ τῆς Διέππης δισταυρόνοντο, ὑποπτευόμενοι ὅτι λαθρέμποροι ἐμελλον νὰ πλησιάσουν τὰς ἀκτὰς. Αἴφνης, εἰς τὴν λάμπην τοῦ φανοῦ τοῦ, ἡ ἀκταιώρως τῆς Ἀβρῆς παρατηρεῖ, εἰς ἀπόστασιν τετρακοσίων περίπου μέτρων, πλοῖον, ὅπερ διὰ τῆς μεγαλειτέρας ταχύτητος προσεπάθει ν' ἀπομακρυνθῆ, ἀλλ' ὁ σφοδρὸς ἄνεμος τὸ ὄβησε πρὸς τὰ νερά ταῦτα. Δὲν θὰ ἐσφαλε κἀνείς ἂν τὸ ἔλεγε φάντασμα τῆς θαλάσσης· ἦτο ὅλον κατάμαυρον, ἀκόμη καὶ τὰ πανιά τοῦ δὲν ἠκούετο ὁ ἐλάχιστος κρότος εἰς τὰ ἐξαρτήματα τοῦ, οὐδὲ κινήσεις τις ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Πλοῖον καὶ πλήρωμα ἐφαίνοντο ὡς νεκρά. — «Αἴ! ἀπὸ τὸ πλοῖον!» ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος τῆς

ἀκταιώρου· οὐδεμία ἀπάντησις· ἀλλὰ δύο ἢ τρεῖς σκιαὶ ἔσπευσαν νὰ ἀλλάξωσι τὸν δρόμον τοῦ πλοίου ἵνα βαιῖνῃ κατὰ πλάτος. — «Ἀποκριθῆτε!» ἐφώναξεν ὁ πλοίαρχος. Ἀλλὰ, κύμα γιγάντειον ὡς ἕβρος ἀπεχώρισε τὰ δύο πλοῖα. Τὸ μαῦρον πλοῖον εἶχε χαθῆ εἰς τὴν σκοτίαν τῆς νυκτός. Μανιώδης ὁ πλοίαρχος, διατάσει τὸν μηχανικὸν νὰ δώσῃ εἰς τὸ σκάφος τὴν μεγαλιτέραν ταχύτητα, ἀλλ' εἶδε πλέον τὸ πλοῖον εἰς μακρὰν ἀπόστασιν καὶ ἤρχισε νὰ τὸ καταδιώκῃ ἐναντίον τῆς ὀρμῆς τῶν ὑδάτων καὶ τοῦ μαινομένου ἀνέμου, ὅστις εἶχεν ἀποσπάσει τὴν σημαίαν τοῦ καὶ ἀπειλοῦσε νὰ συντρίψῃ καὶ τοὺς ἰστούς.

Ἐπροσπάθησε νὰ φωνάξῃ πρὸς τὸ πλοῖον, ἀλλὰ ὁ ἄνεμος τοῦ ἐπέστρεψε τὴν φωνήν του. Ἡ θάλασσα ἦτο πλέον ἀκράτητος. Ἐξἄλλος ἐκ τοῦ πείσματός τοῦ πλοίαρχος διέταξε πῦρ εἰς ὅλα τὰ κανόνια τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ πλοίου· ἀλλὰ τὴν ἰδίαν στιγμήν ἐδέχθη οὗτος μίαν μπαταρίαν στὰ γεμάτα, καὶ εἰς τὴν λάμπην τῆς πυρίτιδος, εἶδε μικρὸν τι πλοῖον τὸ ὁποῖον ἔφευγε, μῶλον τὸν ἐναντίον ἄνεμον, ἐκτός τῆς βολῆς τῶν κανονίων τοῦ. Οἱ Ἀσράτοι τόσο ὠραῖα ἐπελαγοδρόμησαν, ὥστε αἱ δύο ἀκτοφυλακίδες ἐπυροβόλησαν κατ' ἀλλήλων καὶ τοὺς ἄφησαν νὰ περάσουν ἀβρόχοις ποσὶ διὰ μέσου αὐτῶν.

— Καλὰ τὴν ἔπαιζαν! εἶπεν εἰς τῶν ἀκροωμένων.

— Ναι, προσέθηκε τρίτος καταθέντων τὴν καπνοσύριγγά του καλὰ τὴν ἔπαιζαν, ἀλλ' ἂν περιμένουν ἀπὸ τὸ παληοεμπόριον οἱ ἐργοστασιαρχαὶ χάνονται. Τὰ γαλλικὰ ἐμπορεύματα δὲν θὰ ἐπωλοῦντο τόσο, ἂν ἡ Διέππη ἀνῆκεν εἰς τοὺς Ἀγγλους. Ἐκεῖνοι ὅμως ποῦ ἔχουν τὴν τέχνη αὐτὴ εἶνε κακοὶ Γάλλοι.

— Βέβαια, κακοὶ Γάλλοι, ἐπανέλαβεν ὁ πρῶτος, ἀλλὰ τολμηροὶ ναῦται. Ἐνῶ ἡ ναυτικὴ συζήτησις ἐξηκολούθει οὕτω, ὁ χορὸς εἶχε φθάσει εἰς τὸ ἔπακρον τῆς θέρμης του.

Ἡ Πετροῦλα καὶ ἡ Γενεβιέθη, αἱ πλέον διακρινόμεναι ἐκ τῶν νεανίδων, δὲν ἀπόλεσαν οὐδένα στρόβιλλον.

Ὁ Βαλεντινὸς ὁ ὠραῖος τελωνιακὸς ὑπάλληλος ἀπησχολεῖτο μετ' αὐτῶν, ἐπιτεθεὶς ἐρωτικώτατα εἰς τὴν Πετροῦλαν ἣν ἐγνώριζεν ἀπὸ πολλοῦ.

Ἐνῶ ὁ χορὸς ἐξηκολούθει νὰ διέρχεται τὴν περίοδον τῆς ὑπάτης ζωηρότητος, νέος τις ἐπλησίαζε τὸν τόπον τῆς συναθροίσεως δρομαίως βαδίζων. Τὰ κατεσκονισμένα ἐνδύματά του, ὁ ἰδρώς ὑφ' οὗ περιερίετο καὶ ἡ ἐνταξία κόμη του, ἐμαρτύρουν τὴν ταχύ-

τητα μεθ' ἧς ἐβάδιζεν. Ἐνόησεν ὅμως φαίνεται τὴν ἀνάγκην νὰ διευθετηθῆ, διότι, πρὶν ἢ εἰσχωρῆσῃ εἰς τὸ πλῆθος, ἔστη ὀπισθεν τινος θάμνου, διώρθωσε τὴν κόμην του, τὸν λαίμοδέτην του, ἐτίναξε τὸν ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων του κονιορτὸν, καὶ ἀνέπνευσε δις ἢ τρίς. Καὶ ἦσυχος κατόπιν, ἀνείμχθη εἰς τὸ πλῆθος.

Ἦτο ὠραῖος νέος μὲ ἐκφραστικώτατα χαρακτηριστικά καὶ γλυκυτάτους ζωηροὺς ὀφθαμούς· ἀλλ' ἀκουσία θλίψις κατίσχυε τῶν προσπαθειῶν τοῦ νὰ φανῆ εὐθυμος. Μόλις προῦχώρησε βήματά τινα, ἔστη αἴφνης· πικρὸν μείδιμα ἐζωγραφήθη εἰς τὸ ἄκρον τῶν χειλέων τοῦ. Ἀκίνητος, μὲ ἐσταυρωμένους ἐπὶ τοῦ στήθους τοὺς βραχίονας, ἠκολούθει διὰ τοῦ βλέμματός τὰς φάσεις τοῦ χοροῦ.

Ὁ μαγνητισμὸς δὲν εἶνε τις μυθοπλαστία· διότι τὸ σταθερὸν βλέμμα τοῦ ἐπέσυρε μυστηριωδῶς ἐκεῖνο τῆς Γενεβιέθης, ἀπέναντι τῆς ὁποίας εἰς ἀπόστασιν τινα ἴστατο.

Αἴφνης τὰ ὄροσερὰ χρώματα ἄτινα ἐχρωμάτιζον τὰς παρεῖάς τῆς, καὶ ἄτινα εἶχε προσλάβει ἐκ τοῦ χοροῦ, ἀπεσβέσθησαν· ὠχρότης ἐκφραστικώτερα ἐκεῖνης τοῦ νέου ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν τῆς.

— Κύτταξε! εἶπεν ἡ Πετροῦλα, παρατηροῦσα τὸν νέον· ὁ Καῖσαρ εἶνε ἐδῶ.

— Τὸ γνωρίζω· τὸν εἶδον!

— Ἀλλὰ τί ἔχεις λοιπὸν; Σὺ κατ'αρχαίας! Τὸν φοβεῖσαι λοιπὸν τόσο; Στάσου· πηγαίνω νὰ τῷ ὁμιλήσω.

— Μὴ τὸ πράξῃς! ἀπεκρίθη ἡ Γενεβιέθη, καθικτεύουσα καὶ κρατοῦσα ἐκ τῶν ἐνδυμάτων τὴν φίλην τῆς. Καλλίτερα ἅς φύγωμεν.

— Νὰ φύγωμεν; ὁ χορὸς μόλις ἤρχισε.

— Σοὶ τὸ εἶπον· δὲν ἔπρεπε νὰ ἔλθω.

— Πῶς! τὸν φοβεῖσαι λοιπὸν τόσο αὐτὸν τὸν κυριὸν Καῖσαρα; καὶ ἐπὶ τέλος· ἀφοῦ καὶ αὐτὸς ἦλθε νὰ διασκεδάσῃ, διατί καὶ σὺ νὰ μὴ πράξῃς τὸ αὐτό;

— Ὁ! τὸ πράγμα, κατ' ἐμὲ, εἶνε ὅλως διάφορον. Εἶμαι βεβαία ὅτι ἔλθεν ἐπιτήδης διὰ νὰ μὲ εὔρῃ.

— Νὰ τα! Καὶ δὲν εἶσαι λοιπὸν ελευθέρα; εἶνε τύραννος αὐτὸς; κατάσκοπός σου εἶνε; Ἄ! ἐγὼ αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ἠνεχόμην, ἐάν τις, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ φίλου τοῦ πατρός μου, μὲ ἠκολούθει τοιουτοτρόπως· θὰ τὸν ἐπανεφέρα ἀμέσως εἰς τὰ καθήκοντά του.

— Πετροῦλα! Πετροῦλα! ἄσχημα ἔπραξα νὰ ἔλθω.

— Ἀρσέ με, ἀδελφὴ, αὐτὸς οὕτως προσέχει εἰς ἡμᾶς· δὲν τὸν βλέπω πλέον· μὰς ἔστρεψε τὰ νῶτα.

Ἡ Γενεβιέβη ἔσειε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι! ὄχι! δὲν γνωρίζεις σὺ τὸν Καίσαρα, εἶνε νέος σοβαρὸς, φρόνιμος...

— Κοί δι' αὐτὸ ἔρχεται ἐδῶ;

— Ἦλθε δι' ἐμὲ, σοὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω.

Οὕτως ὁμιλοῦσαι, εἶχον ἀπομακρυνθῆ τοῦ χοροῦ καὶ πλησιάζει κενὴν τινα τράπεζαν.

— Ὁ Βαλεντίνος, ὅστις τὰς εἶχεν ἀφήσει πρὸς στιγμήν, ἐπανήρξατο φέρων φιάλην μηλίτου, δίπυρα καὶ τρία ποτήρια, ἅτινα κατέθεσεν ἐπὶ τῆς τράπεζης.

Ἡ Γενεβιέβη ἀφέθη νὰ καθῆται ἐπὶ τοῦ ἐδράνου.

Ἡ Πετροῦλα, ἥτις εἶχεν ἄρκετὰ καλῶς ἐννοήσει ὅτι εἶχεν ἀδικον, προσεπάθησε νὰ διασκεδάσῃ τὴν φίλην τῆς διὰ τῆς φλυαρίας τῆς, καὶ ἀφ' ἑτέρου πεποιθυῖα περὶ τῆς κατοχῆς τῆς ἐπὶ τοῦ νέου Βαλεντίνου, ἤρχιζε νὰ μεταχειρίζεται αὐτὸν διὰ συστήματος, δι' οὗ, κατὰ τὴν γνώμην τῆς, ἤθελεν ἀποκτήσει ἀναποδράστως τὸν ἔρωτά του. Καὶ τέλος ἀφοῦ τὸν ἔθεσεν ἐν γνώσει τῶν διατρεχόντων τῆς Γενεβιέβης, ἤρχιζε σὺν τοῖς ἄλλοις νὰ ἐπιρρίπτῃ τὰς εὐθύναις ἐπὶ τοῦ Καίσαρος, καὶ νὰ τὸν ἐλέγξῃ ὅτι ἐπραξεν ἐγκλημα μὴ ἀξιόσας αὐτὰς οὐδ' ἑνὸς χαιρετισμοῦ του, οὐδ' ἑνὸς λόγου του.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ τρομερὸς κύριος; Ἐχει διακαιώματα ἐφ' ὑμῶν;

— Οὐδέν! ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ἡ Πετροῦλα.

Ἄλλ' ἡ Γενεβιέβη ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν χωρὶς νὰ συμμερισθῇ τὸ ψεῦδος τοῦτο. Ὁ Καίσαρ ἦτο ὁ σύντροφος τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας, σχεδὸν ὁ ἀδελφὸς τῆς, ὁ δὲ πατὴρ τῆς ἐσκέπτετό τι καλλίτερον νὰ τὸν κάμῃ... σύζυγόν τῆς.

Ἀπεδέχθη τοῦτο ὄχι διότι ἠσθάνετο δι' αὐτὸν ζωηρὸν τι αἰσθημα, διότι ἡ καρδιά τῆς μέχρι τότε εἶχε μείνει ἀμέτοχος τῶν ἡδονῶν ὡς καὶ τῶν πικριῶν τοῦ ἔρωτος· ἀλλὰ διότι ἀνεύρισκεν ἐν αὐτῇ πολύτιμα προτερήματα.

Διὰ τὸν Καίσαρα, τὸναντίον, ἡ ἔνωσις αὐτῆ ἦτο τὸ μόνον, τὸ λαμπρότερον τῶν ὀνείρων τῆς ζωῆς του. Φυσικὴ δειλία τὸν καθίστα ἐπιδεικτικόν πως διαχύσεως· ἀλλὰ τὰ αἰσθηματά του, συστειλλόμενα, ἀπέκτων πλείονα θέρμην καὶ σταθερότητα. Ἄλλως τε, δὲν ἦτο χυδαῖος ἐργάτης· ἦτο ἀληθῆς τεχνίτης, καλλιτέχνης. Ἐργαζόμενος εἰς τὸ πρῶτον ἐργαστάσιον τῶν ἐλεφαντοδόντων, κατεσκευάζεν ἀληθῆ καλλιτεχνήματα φιλοκαλίας καὶ ἐπινοίας

οὐ τῆς τυχοῦσης. Ἡ Γενεβιέβη καὶ ἡ τέχνη ἦτο τὸ ἰδανικὸν τῆς ὑπάρξεώς του.

Φύσει ἀγαθὸς, ἐκέκτητο ἀπάσαις τὰς λεπτότητας τῆς ψυχῆς· καὶ ἐὰν τὴν στιγμήν ταύτην δὲν εὗρισκετο πλησίον τῆς, τοῦτο προήρξατο διότι ἐνόει ὅτι ἡ παρουσία του θὰ τὴν ἐστενοχώρει, θὰ ἦτο δι' αὐτὴν ἐλεγχος, τύψις. Ἐδίσταζε λοιπὸν, καὶ ἐζήτει στρατήγημά τι διὰ νὰ τὴν πλησιάσῃ, ὅπως τὴν ἐπαναφέρῃ οἴκοι, ἂν ἦτο δυνατόν, ἀλλ' ἐν τῇ ταραχῇ του οὐδὲν εὗρισκε.

Ἐν τούτοις νέος χορὸς ἤρχιζεν. Ἐπροχώρησε πρὸς τὴν τράπεζαν, ἣν δὲν εἶχεν ἀπολέσει ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐκλινεν ἵνα προσκαλέσῃ τὴν Γενεβιέβην, ἀλλὰ μόλις τὴν ἐπλησίαζεν, εἶδεν ὅτι κατελήφθη ὑπὸ σφοδρᾶς συγκινήσεως. Διωλίσθησεν ἔθεν σιωπηλῶς διὰ μέσου τῶν δένδρων καὶ ἐξηκολούθει νὰ θαυμάζῃ μακρόθεν τὴν ἄπιστον κόρην, εἰς ἣν ἐγένετο ὄρατος κατὰ στιγμήας, ἐν μέσῳ ὁμίλου ὀπισθεν μηλέας.

Ἐν τούτοις ὁ Βαλεντίνος, οὕτινος τὸ μέτωπον προέδιδεν ἀπασχόλησιν, ἣν δὲν ἐσκίαζεν ἡ μέθη τοῦ χοροῦ, ἐπωφελεῖτο τῶν ἰδιοτροπιῶν τῆς ἐρωμένης του, ἀφ' ἧς ἀπομακρύνετο ἵνα πλησιάσῃ τὴν Γενεβιέβην.

— Εἶσαι ἀνυπόφορος, εἶπε χαμηλοφώνως εἰς τὸ οὖς τῆς πρώτης· τί χαρακτήρ εἶνε αὐτὸς. Πετροῦλα;

Καὶ συγχρόνως, ἐγειρόμενος ἵνα χορεύσῃ, ἔλαβε τὸν βραχίονα τῆς Γενεβιέβης, ἧς περιεπτύχθη τὴν ὄσφυν.

Δάμψις ζηλοτυπίας διήλθε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Πετροῦλας.

— Καλά! καλά! εἶπε κλίνουσα πρὸς τὸ οὖς τοῦ ἀπίστου ἐραστοῦ τῆς· ἐννοῶ διατί ἤθελες νὰ φέρω τὴν Γενεβιέβην.

— Εἶσαι τρελλή! τῇ ἀπήντησεν.

Ἀλλὰ λέγων ταῦτα, ἔθλιβεν ἰσχυρότερον τὴν χεῖρα τῆς Γενεβιέβης, ἥτις δὲν ἐτόλμα νὰ μὴ ἀποδεχθῇ τὴν θλίψιν ταύτην, διότι τὴν προσέβλεπε μετὰ βλέμματος παραδόξου, θερμοῦ, μαγευτικοῦ καὶ ναρκωτικοῦ ὡς τὸ τοῦ βόα πρὸς τὰ πτηνά, βλέμματος δολίου, ὑφ' οὗ ἀφίετο νὰ ναρκουται, μὴ βλέπουσα ἐν αὐτῷ ἡ ἔκφρασιν τρυφερότητος.

Ἡ παρατήρησις ἦν τῷ ἀπηύθυνεν ἡ Πετροῦλα ἦτον αἰνιγματώδης, καὶ σύμφωνος πρὸς τὴν ὑποψίαν τῆς. Μαθὼν ὁ Βαλεντίνος ὅτι αὕτη ἐγνωρίζε τὴν Γενεβιέβην δὲν παρέλειπε οὐδὲν μέσον δι' οὗ νὰ σχετισθῇ μετ' αὐτῆς. Κατέπεισε λοιπὸν τὴν Πετροῦλαν νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὸν χορὸν ἔνθα μετὰ μεγαλειτέρας εὐκολίας ἠδύνατο νὰ γνωρισθῇ μετ' αὐτῆς.

Διατί τόση διπλωματία; Τοῦτο θὰ ἦτο βεβαίως τὸ μυστικὸν ὅπερ ἀπησχόλει τὸ πνευμά του.

Ἐνῶ ὁ ἐραστὴς τῆς καὶ ἡ φίλη τῆς παρεδίδοντο εἰς θελκτικώτατον χορὸν, ἡ Πετροῦλα ἐπλησίασεν ἐκ τύχης ἢ ἐκ προθέσεως τὸν Καίσαρα καὶ προσεποιήθη θαυμασιῶς ὅτι ἐξεπλάγη βλέπουσα αὐτόν.

— Πῶς; πῶς ἐδῶ, κύριε Καίσαρ;

Ἐκεῖνος ἠθέλησε ν' ἀποφύγῃ τὴν ὀχληρὰν ταύτην συνάντησιν· ἀλλὰ τὸ θάρρος τὸν ἐγκατέλειπε.

— Πετροῦλα; σεῖς ὀδηγήσατε ἐδῶ τὴν Γενεβιέβην;

— Ἐγὼ! ἀνέκραξε μεγαλοφώνως μετὰ προσπεποιημένης ἐκπλήξεως.

— Ἐν τούτοις ἤλθατε ὁμοῦ.

— Τίς σὰς τὸ εἶπε; Μὰς ἠκολουθήσατε; Ἄ! τὸ τοιοῦτον τὸ νομίζετε κολακευτικὸν δι' ὑμᾶς;

— Πετροῦλα! ἄς ὁμιλήσωμεν σπουδαίως.....

— Σπουδαίως! Ἀλλὰ ποῦ εὗρισκόμεθ; Εἰς χορὸν καὶ μουσικὴν.

— Πετροῦλα! σὰς παρακαλῶ, ἀποκριθῆτέ με....

— Δὲν χορεύετε;

— Ποτέ,

— Κρίμα! Θὰ σὰς προέτεινον νὰ μὲ προσκαλέσητε νὰ χορεύσωμεν. Τότε λοιπὸν τί ζητεῖτε εἰς Janval;

Μάτην ἐπειράθη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ ἀντικείμενον ὅπερ τὸν ἐνδιέφερον ἡ Πετροῦλα εὗρισκε μυρίας προφάσεις ἵνα ἀπομακρυνθῇ αὐτοῦ καὶ ὁμιλεῖ περὶ ἄλλων πραγμάτων. Ἐπαίξε δηλαδὴ μὲ πάθος ὅπερ δὲν ἐνόει, εὐαρεστομένη ἅμα νὰ κάμῃ νὰ αἰσθάνηται καὶ ἄλλος τὴν ὀδύνην τῆς ζηλοτυπίας, ἣν ἡ ἰδία ἐδοκίμαζε.

Συμβαδίζοντες ἔφθασαν εἰς μέρος ὅθεν ἔβλεπον ὄλους τοὺς χορεύοντας.

Ἐπλησίασεν ἡ νύξ· ἐξήρτησαν λυχνίας ἐκ τῶν κλάδων τῶν μηλεῶν.

Ἡ Γενεβιέβη ἐχώρευεν, οἱ πόδες τῆς δὲν ἔτρεμον πλέον. Τὰ βλέμματά τῆς συνήντησαν, χωρὶς νὰ ταπεινωθῶσιν, ἐκεῖνα τοῦ μνηστῆρός τῆς. Ἀφθεῖσα εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ Βαλεντίνου καὶ παρασυρθεῖσα ἐν τῷ χορῷ δὲν παρετήρησεν, ὅτι τὸ ἄνθος ὅπερ ἐκόσμηι τὸ στήθος τῆς εἶχε πέσει.

Ἄλλ' ἐνῶ διὰ ταχείας κινήσεως, χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ ὁ Καίσαρ ἐλάβανε τὸ χαμαὶ περὶ ἄνθος, καὶ τὸ ἔθλιβεν ἐντὸς τοῦ θυλακίου του, ὁ Βαλεντίνος παρετήρει προσεκτικῶς ὥραιον περιδέραιον, ὅπερ ἐξῆλθεν ἐκ τῶν τιναγμάτων τοῦ χοροῦ ἐκ τῶν περὶ τὸν τράχηλόν τῆς τριχάπτων.

Ὁ Βαλεντίνος εὗρε τρόπον, δι' οὗ ὀδηγήσῃ τὴν Γενεβιέβην ὑπὸ μίαν ἐκ τῶν κρεμαστῶν λυχνιῶν, οὕτως ὥστε

τὸ φῶς, ἀντανακλώμενον κατ' εὐθείαν ἐπὶ τοῦ κοσμήματος, τῷ ἐπέτρεπε νὰ τὸ ἐξετάζη προσεκτικώτατα.

Ἡ Πετροῦλα, βλέπουσα τὸν Βαλεντίνον οὕτω πλησίον τῇ Γενεβιέθῃ ἰστάμενον, ὥστε νὰ ἐγγιζῶσιν ἀλλήλας αἱ κεφαλαὶ των, μανιώδης ἐπὶ τῇ ἐγκαταλείψει τοῦ ἔραστοῦ τῆς καὶ κατατρυχομένη ὑπὸ τοῦ φθόνου, ἐσκέφθη νὰ ἐκδικηθῇ τὴν ἀχάριστον φίλιν τῆς.

— Τί ἐγείνει λοιπὸν ἡ Γενεβιέθῃ, ἡρώτησεν αἴφνης τὸν Καίσαρα μετ' ἡθους τετραγυμένον.

— Ἴδού τὴν ὑπὸ τὴν μηλέαν, ἀπεναντί μας.

— Σὰς ἀποφεύγει ἢ ἐκ τύχης συμβαίνει ὥστε νὰ μὴ σὰς πλησιάσῃ; Ἄλλὰ δὲν βλέπετε μὲ ὁποίους ὀφθαλμοῦς τὴν παρατηρεῖ ὁ Βαλεντίνος;

Ἡ Καίσαρ προσεποιήθη ἀδιαφορίαν.

— Εἰς χορευτῆς δύναται κάλλιστα νὰ βλέπῃ ἐκείνην μετ' ἧς χορεύει.

— Ἄλλ' εἶσθε λοιπὸν κατεσκευασμένοι ἐκ πάγου; δὲν βλέπετε λοιπὸν, δὲν ἐννοεῖτε λοιπὸν τίποτε;

— Πετροῦλα!.....

— Ἄ! μά! εἶπεν ἐν τέλει μετ' ἡθους ἀνυπομονησίας· δὲν βλέπετε λοιπὸν ὅτι κάμει τὸν ἔρωτα μὲ τὴν μνηστὴν σας;

— Σωπάτε δά!

— Θέλετε νὰ σὰς τὸ ἐπαναλάβω; Δὲν βλέπετε δ' ἐξ ἄλλου μετὰ πόσης εὐχαριστήσεως τὸν ἀκούει καὶ ἐκείνη;

— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! σιγαλώτερα! μὰς ἀκούουσι.

Προσεποιεῖτο ὅτι προσεπάθει νὰ τὴν ἡσυχάσῃ, ἐνῶ ἐκείνος ἔπασχε πλειότερον.

— Ἐμπρός! τῷ λέγει· ὀδηγήσατέ με τοῦλάχιστον πλησίον των.

Εἶχε συγκατατεθῆ νὰ τὴν ὑπακούσῃ, καὶ ἴσως τότε ἐξήγησίς τῆς, ἐδύνατο νὰ προκληθῇ ἐκ μέρους τῶν δύο ἀντιζήλων ἐραστῶν, ὅτε, ὡς συμβαίνει συνήθως εἰς τὰ γειγνιάζοντα πρὸς τὴν θάλασσαν μέρη, ἐν τῷ τέλει θερμοτάτης ἡμέρας, ὁ οὐρανὸς ἐκαλύφθη αἴφνης διὰ μιᾶς ὑπὸ νεφῶν, χονδραὶ σταγόνας βροχῆς ἐπιπτον βραδέως, ἀστραπὴ διέσχισε τὸν ὀρίζοντα καὶ τρομερὰ βροντὴ ἐκάλυψε τὸν ἥχον τῆς ὀρχήστρας.

Γενικὴ κραυγὴ τρόμου καὶ ἀνησυχίας ἐξέφυγεν ἐκ τῶν στομάτων ὅλων τῶν γυναικῶν, καὶ μετὰ τὴν πρώτην ἀμυχανίαν ἐτράπησαν ὅλοι εἰς φυγὴν, βαίνουσαι πρὸς τὴν πόλιν. Ἡ Γενεβιέθῃ ἐκ τῶν πρώτων ἔσπευσεν, ἀλλ' ἐν τῇ σπουδῇ καὶ τῇ ταραχῇ τῆς ἀπόλεσε τὸ περιδέραιον. Ὁ Βαλεντίνος τὸ εἶχεν ἀνεγείρει χαμθὲν ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ Καίσαρ ὤρμα ἵνα τὸ λάβῃ.

Εἰς τὴν λάμπιν τῶν ἀστραπῶν, οἱ δύο οὗτοι ἀντιζήλοι ἐξηκόντισαν κατ' ἀλλήλων βλέμματα ἰσοδυναμοῦντα ἢ μᾶλλον πηγάζοντα ἐξ ἀδιαλλάκτου μίσους.

Στόνος ὡσεὶ ὑαίνης ἐτάραξε τὰ σπλάγγνα τοῦ νέου τελωνιακοῦ ὑπαλλήλου καθ' ἣν στιγμὴν ἔτεινε πρὸς τὸν νέον ἐργάτην τὸ περιδέραιον, σφιγγὼν αὐτὸ ἐν τῇ χειρὶ του, ἣν εἶχε κυριεύσει σπασμωδικῇ κίνησιν.

— Μήπως ὁ κύριος προσέφερεν εἰς τὴν δεσποινίδα Γενεβιέθῃν Λεγρὰς τὸ δῶρον τοῦτο;

— Ἡ δεσποινὶς Λεγρὰς δὲν δέχεται δῶρα εἰμὴ παρὰ τοῦ πατρός τῆς, ἀπεκρίθη ὁ Καίσαρ.

— Τότε λοιπὸν, ἀντεῖπεν ὁ Βαλεντίνος ἀθαδῶς, θὰ τὸ ἐγχειρίσω εἰς τὸν πατέρα τῆς.

— Ὁχι! εἶπε βροντωδῶς ὁ νέος ἐργάτης, ἀρπάξων συνάμα διὰ ταχείας κινήσεως τὸ περιδέραιον ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Βαλεντίνου. Θὰ τὸ ἐγχειρίσω ἐγώ!

— Δυστυχῆ! ἐφώνησε λυσσῶν οὗτος, φέρων τὴν χεῖρα πρὸς τὴν λαβὴν τῆς σπάθης του καὶ σύρων τὴν λεπίδα κατὰ τὸ ἦμισυ ἐκτὸς τῆς θήκης.

Ἄλλ' εὐθὺς, κατισχύσας ἑαυτοῦ τὴν ἐπανεθέκεν εἰς τὴν θέσιν τῆς, καὶ διὰ βλέμματος πλήρης μίσους προσβλέψας τὸν ἀντιζήλον του, τῷ εἶπε μετὰ τόνου φωνῆς, ἣν τὸ μῖσος καθίστα ἀπαισίαν:

— Θὰ ἐπανιδῶμεν!..... Θὰ μετατονησῆτε!..... (ἀκολουθεῖ)

ΑΙ ΡΩΣΣΙΑΔΕΣ ΠΑΡΘΕΝΟΙ

*Η

ΣΚΗΝΑΙ ΤΩΝ ΜΗΔΕΝΙΣΤΩΝ

(Συνέχεια)

— Καὶ κατὰ τὸν κανονισμὸν τῆς εταιρίας ταύτης ὀφείλει τις ν' ἀπαρνηθῆται τὸν ἔρωτα, γενόμενος μέλος αὐτῆς;

— Ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τῆς μυστικότητος.

— Καὶ ποῖος ὁ λόγος τοῦ ὄρκου τούτου;

— Διότι ὁ ἀπόστολος δέον νὰ ἦ ἀνθρωπος ἀπηλλαγμένος παντὸς οἰκογενειακοῦ δεσμοῦ καὶ φίλτρου, ἅτινα μειοῦσι τὸν πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα ὅλην ἔρωτα· καὶ ἐν τέλει διὰ τὴν ἐχθρῆ μύθειαν, ἣν δέον νὰ τηρῶμεν· δύναται ὁ ἔρως ν' ἀποκρύψῃ τι ἀπὸ τοῦ ἀγαπωμένου προσώπου; Ποία εταιρία εἰς τὴν Ἀνατολήν ἔσχε τὴν ὑπάτην διάδοσιν καὶ τρομερὰν ἐπιρροήν, ὡς ἡ τοῦ Ἰησοῦ; Ὡς εἰς τὴν εταιρίαν τοῦ Ἰησοῦ, τὰ τοῦ ἀνωτάτου βαθμοῦ μέλη τῆς Ἀπελευθερώσεως ὀρκίζονται ὑπα-

κοὴν, ἀγαμίαν, ἀκόμη καὶ πτωχείαν. Ἐὰν ἔτι δὲν ἀπέβαλα τὴν πολυτέλειαν ταύτην, ἣν ἀπρηνήθην ἐκ ψυχῆς καὶ καρδίας, τοῦτο ἔπραξα διότι διετάχθην νὰ ἐνεργῶ καὶ πολιτευομαι οὕτως, ὥστε νὰ μὴ δύναμαι διαρρήδην νὰ λέγω, καὶ πράττω φανερὰ, ὅπερ καὶ τοῦτο παρέχει οὐ σμικρὰν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν εταιρίαν. Ὡς οἱ Ἰησοῦται, οὕτω καὶ ἡμεῖς ζητοῦμεν νὰ εἰσχωρήσωμεν εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας. Ἄλλ' ὁ σκοπὸς, ὃν προτιθέμεθα εἶνε ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος ἐκείνου ὃν ἀκολουθεῖ τὸ βδελυρὸν ἐκεῖνο τάγμα, τοῦτέστι: ἐκεῖνοι θέλουσι καὶ ἐπιδιώκουσι τὴν ἀποζώωσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ἐκ νέου καθιέρωσιν καὶ μονιμοποίησιν ὅλων τῶν καταπιέσεων, ἐνῶ ἡμεῖς τὴν ἐπιζητοῦμεν πληρεστάτην, χειραφῆτην τοῦ πνεύματος καὶ ἀπελευθερώσιν ὅλων τῶν δουλευόντων. Πρὸς πραγματώσιν τῆς ἐξέχου ταύτης ἰδέας συναθροίζομεν τὰς δυνάμεις μας, ἀπαρνούμεθα τὴν ἀτομικότητά μας καὶ διαθέτομεν κοινῇ τὰ ἀγαθὰ ἡμῶν.

Ὁ Λιτζανῶφ, ὅστις, ἐκτὸς τῶν ὀρμητικῶν παθῶν του, ἐκέκτητο πραγματικὴν εὐγένειαν χαρακτήρος, ἤσθαινοτο ἑαυτὸν μηδενίζομενον πρὸ τοῦ μεγαλείου τούτου τῶν αἰσθημάτων, τῆς ἀπλότητος μετ' ἧς ἡ Βάνδα ὠμίλει περὶ τῆς αὐταπαρνήσεώς τῆς. Μόλον ὅτι δὲν ἦτο δεισιδαίμων, τῷ ἐφαίνετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὅτι ἡ νεαρὰ ἐκείνη κόρη εἶχε πραγματικῶς κοινωνικὴν ἀποστολὴν νὰ ἐκπληρώσῃ. Ἦτον ὑπόδουλος αὐτῆς· εὗρισκεν ἑαυτὸν μικρὸν, οὐτιδανόν, ἵνα τολμᾷ νὰ ὀμιλῇ εἰς τὴν ἡρώϊκην ἐκείνην νεάνιδα διὰ τὰς ἀτομικὰς του παθήσεις. Τὸ σέβας κατίσχυε τῆς ἐπιθυμίας.

Εἶχε δαμασθῆ οὕτως εἶπειν ὑπὸ τῆς ἐκφράσεως τῆς ἀκτινοβόλου ἀγνότητος ἣν εἶχε λάβει ἡ φυσιογνωμία τῆς Βάνδας, ὀμιλουμένη αὐτῷ περὶ τοῦ σκοποῦ ὃν ἐπεδίωκεν ἡ εταιρία τῆς Ἀπελευθερώσεως.

— Συγγνώμην, Βάνδα! ἀνέκραξε. Τὸ ἀναγνωρίζω, παρ' ὕμᾶς δὲν εἶμαι ἢ ἐν ὃν μηδαμινόν, ἀνάξιον καὶ νὰ ἀσπασθῶ κἄν τὰ ἔργα τῶν βημάτων σας. Μὴ μὲ ἀπωθῆτε, σὰς ἱκετεύω. Ἐννοῶ ὅτι δὲν δύνασθε νὰ ταπεινωθῆτε ἄχρις ἐμοῦ· εὐδοκῆσατε ὅμως νὰ μ' ἀνυψώσητε μέχρις ὑμῶν· δὲν θὰ φθάσω βεβαίως εἰς τὸ ὑψηλὸν τοῦτο σημεῖον δι' ἐνὸς ἄλματος, διότι δυσκόλως τις ἀπεκδύεται τὸν παλαιὸν ἀνθρωπὸν τὴν νεότητά μου κατεσώτευσαν ἐν διαφθορᾷ· ἡ καρδία μου διεσθάρη καὶ ἐπορώθη· ἐπίστευον μάλιστα αὐτὴν ἀπράσιτον ἦδη εἰς πᾶν ὑψηλὸν αἶσθημα. Τὸ πνεῦμά μου ὅπερ ἀτελὲς σπευδῆ δὲν ἀνέπτυξεν, ὅπερ ποτὲ δὲν

— Πότε θὰ σὰς ἐπανίδω ; ἠρώτησεν ἱκετεύων ὁ Λιτζανώφ.

— Ἀῦριον ἀπεκρίθη ἡ Βάνδα· θὰ προσπαθῶ νὰ ὑποκλέψω στιγμὴν τινα· ἀλλ' ἂν τοῦτο δὲν κατορθωθῇ, τότε μεθαύριον.

Ἐστέφανος ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἠδυνήθη ἐν τέλει νὰ εἶπῃ.

— ὦ! ναι, ἐψέλλισε κατασυγκεκινημένη ἡ Βάνδα, τείνουσα αὐτῷ τὴν χεῖρα ἐφ' ἧς ὁ Στέφανος ἐπέθεσε τρυφερώτατον φίλημα, συναθροίσας πρὸς τοῦτο πάσας τὰς ἐκλειπούσας δυνάμεις του.
(ἀκολουθεῖ)

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΛΟΙΔΟΥ

Ἀγαπητέ μου κύριε,

Ἡ πρόσκλησίς σας μὲ στενοχωρεῖ λίαν. Θέλεπε νὰ σὰς περιγράψω ἐντὸς εἰκοσάδου στίχων τί αἰσθάνομαι ἄδουσα. Ἐὰν μοι ἐχορηγῆτε ἐτῶν τινων διάστημα καὶ εἰκοσάδα τόμων ἴσως τὸ κατόρθουν, μῶλον ὅτι καὶ πάλιν δὲν εἶμαι τόσον βεβαία. Διότι ποτὲ ἀκόμη μέχρι τοῦδε δὲν ὑπελόγησα τὰς συγκινήσεις μου ὅσας ἔχω δοκιμάσει κατὰ τὰ διάφορα διαστήματα καθ' ἃ ἔχω ψάλλει. Γνωρίζω μόνον, ὅτι ὅταν τὸ ὄνομά μου ἀναγράφεται εἰς τὸ πρόγραμμα, ἀπὸ τῆς πρωίας αἰσθάνομαι ἐν ἑαυτῇ τινα θέρμην, κινουμαι καὶ διατελῶ ἀπασχολημένη· καὶ καθ' ὅσον ἡ τῆς παραστάσεως ὥρα προσεγγίζει μὲ καταλαμβάνει ὡσεὶ τις πυρετός, τὴν δὲ τελευταίαν στιγμὴν, ὅταν ἐτοιμάζομαι νὰ ἐγκαταλείψω τὸ δαμάτιον μου ἵνα μεταβῶ εἰς τὴν σκηνὴν, ἐν αἰσθημα μὲ κατακυριεύει φρικώδεις φόβος. Αἶ κατὰ τὴν παράστασιν συγκινήσεις διαφεύγουσι τὴν ἀναλυτικὴν ἐξέτασίν μου. Εἰσὶν ἀνάλογοι τοῦ προσώπου ὅπου ὑποκρίνομαι, τῆς συνδρομῆς ἢ μοι παρέχουσιν οἱ ἄλλοι αἰδοὶ καὶ τοῦ πλήθους ὅπερ βλέπω ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ τόσῳ ποικίλλης φύσεως, ὥστε μοι εἶνε δύσκολον νὰ τοὺς περιγράψω. Ἔδει νὰ εἰσῆρχετο τις εἰς τὰς στιγμιαίας λεπτομερείας, αἵτινες, ὅσον καὶ ἂν ὦσι χεῖμαιρικαί, ἐντυπώνονται ἐν τούτοις ὑμῖν ἰσχυρότατοι. Ἀλλὰ, ὅταν τὰ πάντα βαίνουσι καλῶς, αἰσθάνομαι, κατὰ τοὺς θελατικὸς τοῦ Agnès στίχους :

Des choses que jamais rien ne peut égaler
Et dont, toutes les fois que j'en entends
parler,
La douceur me chatouille, et là dedans
[remue
Certain je ne sais quoi, dont je suis tout
[remue

Ἄ! πόσον ὠραία ἐκφράζουσιν οἱ στίχοι οὗτοι ὅ,τι αἰσθάνομαι. Ἐνίστε ἀγνωῶ πλέον τί εἶμαι, ἢ καθὼς ὁ Μόζαρ τοὺς ἐξῆς λόγους τοῦ μικροῦ Χερουβίμ :

Non se più cosa son cosa faccio,
Or di foco, ora sono di ghiaccio

Ἐὰν ἠδυνάμην νὰ σὰς ψάλλω τοὺς στίχους τούτους ἀντὶ νὰ σὰς τοὺς γράψω, θὰ μὲ ἐνοεῖτε κάλλιον, ἀγαπητέ κύριε· διότι ἐλπίζουσα νὰ μὴ παρεξηγηθῶ ὡς ἀλαζών, σὰς λέγω ὅτι πιστεύω ἐμαυτὴν ἱκανὴν νὰ σὰς διαβεβαιώσω, ὅτι ἐπιτηδεύομαι μᾶλλον καὶ μετὰ πλείονος ἐπιτυχίας εἰς τὴν ᾠδὴν ἢ εἰς τὴν γραφίδα.

Δέχθητε, ἀγαπητέ κύριε τὴν ἔκφρασιν τῆς διακεκριμένης πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεώς μου.

Adelina Patti

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Εἰς τοὺς ἐν ὠρᾷ γαμοῦ

Ἐπερβολικὸν θὰ ἦτο τὸ διατείνεσθαι ὅτι ἅπασαι αἱ ἐν ὠρᾷ γάμου νεάνιδες εἰσὶν ἄγγελοι, ἐνῶ ὀρθότερον θὰ ἦτο ἂν τις ἔλεγεν ὅτι ὑπάρχουσι τινες ἄγγελοι μεταξὺ αὐτῶν ὅπερ δὲν εἶνε καὶ σπάνιον οὐδὲ τόσῳ παράδοξον. Τοῦτο δύναται νὰ καταδειχθῇ καὶ ἐν Παρισίοις μάλιστα σπανιώτερον ἢ εἰς πάντα ἄλλον τόπον συμβαίνει. Αἱ καθὼς ἀνατεθραμμέναι νεάνιδες τῶν Παρισίων εἰσὶ θαυμασίως ἀγγελικώταται· ἴσως μάλιστα καὶ εἰς τὸν ὑπατον βαθμόν. Αἱ μητέρες τῶν ἐκδιύλισθεῖσαι πλέον νοητικῶς τε καὶ ἠθικῶς, γενῶσιν ὑπάρξεις τοσοῦτον ἀβράς, ὥστε ἡ χεῖρ κοινῶν θνητῶν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὰς θίξῃ χωρὶς νὰ τὰς πληγώσῃ ἢ νὰ τὰς ἐκδάρῃ.

Τὰ τοιαύτης ἐξαιρέτου ἀναπτύξεως καὶ ἀνατροφῆς, εἶδη ἐλκύουσι φυσικῶς τοὺς μελλογάμβρους· τοῖς φαίνονται ὅτι εἰσὶ μεγάλη ἐγγύσις εὐτυχίας καὶ συζυγικῆς ἀσφαλείας. Ἐνδρεύουσι λοιπὸν οὕτως εἰπεῖν τὰς πολυτίμους ταύτας λείας, τὰς ἀρπάζουσι θριαμβευτικῶς καὶ κατόπιν κοιμῶνται ἐν εἰρήνῃ.

Δὲν πειρώμεθα νὰ ταράξωμεν τὸν νήδυμον αὐτῶν ὕπνον· θὰ παρατηρήσωμεν μόνον ἀπλῶς, ὅτι ὁ ἀνὴρ ὅστις μεταβαίνει εἰς μητρικὸν θερμοκήπιον ἵνα λάβῃ ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων φυτῶν ἐν καὶ τὸ μεταφυτεύσῃ εἰς τὴν γάστραν τοῦ γάμου, ὀφείλει νὰ ἦ φυτοκόμος ἐκ τῶν μάλα διακεκριμένων. Διότι εἰς χέρσον ἔδαφος καὶ μεταξὺ ἀνεπιτηδείων χειρῶν, σπανιώτερα φυτὰ εἰσὶ τὰ δυσκολώτερον πάντων δυνάμενα

νὰ διευθετηθῶσι· τὰ μὲν φθίνουσι καὶ ἀπομαραίνονται, τὰ δὲ παραφθείρονται ἐκφυλλίζονται καὶ μεταλλάσσουν φῦσιν ἐπιστρέφοντα εἰς τὴν ἀγρίαν των καταστάσιν.

Κατὰ συνέπειαν οὐδεὶς ποτε δύναται νὰ συμβουλεύσῃ ἀνόητον ἄνδρα νὰ νυμφευθῇ κοῦφον γυναῖκα· τοῦτο εἶνε τὸ εὐκολώτερον, τὸ μᾶλλον ἀνθρώπινον καὶ τὸ μᾶλλον βέβαιον.

— Οὐκ ἔστι θεοῦ

ΜΥΘΟΣ

Αἱ νύμφαι ἅπασαι ἦσαν συνηγμέναι πέριξ τῆς κοιτίδος ἐνὸς βρέφους.

Ἐπατήρ καὶ ἡ μήτηρ ἤκουον συγκεκινημένοι καὶ μετὰ σεβασμοῦ τὰς εὐχὰς ἐκάστης αὐτῶν. — «Τέκνον, θὰ γίνῃς ὠραῖος, μέγας, ἀγαθοεργός· θὰ φέρῃς στέμματα χρυσᾶ· θὰ γίνῃς ἥρω· τὰ πλήθη θὰ σὲ ἀνευφημῶσιν· οἱ θαυμασταὶ σου ἐν θέρμῃ ἐνθουσιασμοῦ θὰ σύρῃσι τὸ ἄρμα σου. Θὰ κάμῃς τοὺς λαοὺς νὰ γελῶσι νὰ κλαίωσι, νὰ τρέμωσι καὶ νὰ φοικιῶσιν. Οἱ ποιηταὶ θὰ ἀποθέτωσι τοὺς μαργαρίτας τῆς Μούσης των εἰς τοὺς πόδας σου, οἱ μουσικοὶ θὰ τονίζωσι τὴν λύραν των πρὸς ἐξύμνησιν τῶν χαρίτων σου. Θὰ ἀγαπηθῇς ὑπὸ ἑκατὸν διαφόρων ἠρωίδων. Τὸ δηλητήριο καὶ τὸ ἐχφραϊδίον θὰ ὦσιν ἀνίσχυρα ἐναντίον σου· ἡ φήμη σου θὰ ὑπερβῇ κόσμους καὶ ὠκεανούς».

Ἡ μήτηρ, γονυπετῆς, εὐχαρίστησε τὰς χάριτας. Αἴφνης ὅμως ἀνοίγεται ἀποτόμος ἡ θύρα καὶ ἐνεφανίσθη ἡ νύμφη τῆς αἰωνίας δόξης.

«Δὲν δύναμαι, εἶπεν αὕτη, νὰ σὲ ἀποστερήσω τῶν δώρων τῶν ἀδελφῶν μου· διὰ νὰ σὰς τιμωρήσω ὅμως διὰ τὴν λήθην σας, ἰδοὺ ἡ εὐχή μου· Χάρτινα θὰ ὦσι τὰ χρυσᾶ στέμματα· θὰ γελᾶσθ, θὰ κλαύσθ, θ' ἀγαπήσθ ἀλλὰ διὰ ξένης θελήσεως. Αὐτοὶ οὗτοι οἵτινες θὰ τὸν ἀνευφημῶσι, θὰ τῷ ἀρνῶνται σκληρῶς τὸ διακριτικὸν σημεῖον τὸ διδόμενον εἰς τὸν ἀριστον τῶν πολιτῶν. Ὁ λαός, οὐτινος θὰ ἦ τὸ εἶδολον, θὰ τὸν συντρίψῃ ἐν πλήρει τῇ δόξῃ του καὶ θὰ τὸν σύρῃ, κατεχόμενος ἐτι ἐκ τοῦ ἐρεθισμοῦ τῶν χθὲς πρὸς αὐτὸν ἐπευφημιῶν του, εἰς τὸ ἄρμα νέου ἠρωος. Τὰς δάρφνας του θ' ἀντικαταστήσωσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ἀνθη ἀθανασίας καὶ θ' ἀποθάνῃ ἐν ἀθλιότητι καὶ λήθῃ, οὐδὲν ἀφίνων ὀπισθὲν του, οὐδὲν!

— Τί θὰ γείνη λοιπόν; ἠρώτησε περιδεής ὁ πατήρ.

— Θά γείνη κωμωδός!»

Μετά τούτο ἠγέρθη βραδέως ἡ νύμφη τοῦ θανάτου. — «Τέκνον θά σέ ἐκδικήσω, εἶπεν αὕτη, μετὰ τὸν θάνατόν σου· θά κατασυντριβῇ ὁ ἀρτιγέννητος ἀριστοτέχνης ὑπὸ τὸ βᾶρος τῆς μνήμης σου!.....»

Sarah Bernhardt

(Ex τῶν τοῦ Paris Muscio)

ΕΒΒΛΟΘΗ ΤΟ

Ἑλληνικὸν Ἡμερολόγιον ΤΟΥ ΔΙΣΕΚΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1880

κομψὸν καὶ ὠραῖον, σοβαρὸν καὶ εὐτράπελον, πεζὸν καὶ ποιητικὸν, διατρέχον ἤδη τὸ δέκατον τέταρτον τῆς ἡλικίας του ἔτος.

Ὅπως πάντοτε, οὕτω καὶ ἐφέτος δικαίρεται εἰς τὸ καθ' αὐτὸ Ἡμερολόγιον, Ἐπιτομίδα, Ἱστορικὰ, Σύμμικτα, Ποιήσεις καὶ Ἀπογραφικὰ καὶ Ἐθρολογικὰ. Τὴν διαίρεσιν ταύτην ἀποτελοῦσι 19 διατρίβαί, ὧν τέσσαρες μὲν ἢ Ἐπινομίς Ὀφίς καὶ Πίθηκος μετὰ τῶν Ἱστορικῶν, Ἀτίλα βασιλέως τῶν Οὐγγῶν, Τοῦ στέμματος τοῦ Ἀγίου Στεφάνου καὶ Ἀυτοκρατορίας καὶ Παπῶν ἀνήκουσιν εἰς τὸν γλαφυρὸν καὶ πολλοῦ λόγου ἄξιον κάλαμον αὐτοῦ τοῦ ἐκδότου κ. Εἰρηναίου Ἀσωπίου, δεκαπέντε δὲ αἱ τῶν Συμμικτῶν, ἐν οἷς συναριθμοῦνται Ἱστορικὰ καὶ Διηγήματα καὶ Μῦθοι, εἶνε παραγωγὰ διαφόρων γραφίδων γνωστῶν. Ἐκ τούτων ἄξιαι σημειώσεως εἶνε ἡ ὑπὸ τῆς κ. Καλλιόπης Κεχαγιᾶ Περὶ τοῦ καθόλου τῆς παιδείσεως προγράμματος, ἡ ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Αἰκατερίνης Ζάρκου Σκεπὴ καὶ οικιακῆ πολυτέλειᾳ κατὰ διαφόρους ἐποχὰς καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Γεωργαντοπούλου Ὁρησκευτικαὶ ἑορταὶ καὶ δημόδιαι παρηγύρεις κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα ἐν Ἰταλίᾳ — ἰδίᾳ δὲ αἱ Δημοθυρίαι καὶ τὰ Γαμοδαλσία διὰ τὸ περιεργον — ἀποτελοῦσα τὸ πρῶτον μέρος τοῦ ὅλου, τοῦ δευτέρου καὶ περιεργωτέρου δημοσιευθησομένου τὸ 1881.

Μετά τὰ Σύμμικτα ἔρχονται αἱ Ποιήσεις περιλαμβάνουσαι 10 ποιήματα, ὧν τρία γαλλιστί· τούτων πάλιν ἰδιαιτέρας μνείας ἄξιον διὰ τὴν χάριν καὶ τὴν περὶ τὴν στιχοῦργησιν ἀφέλειαν εἶνε τὸ ὑπὸ τῆς κ. Μαριέτας Μπέτσου ποιητὴν Τῆς σταχτοπούτας τὸ παραμῦθι.

Μετά τὰς Ποιήσεις ἐπέρχεται Ἀπογραφικὸς πίναξ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς ὅλης Ἑλλάδος διηρημένου κατὰ νομοῦς, ἐπαρχίας καὶ πρωτεύουσας νομῶν τε καὶ ἐπαρχιῶν, τούτῳ δ' ἀκο-

λουθεὶ ὁ Γενεαλογικὸς τῶν ἐπισημοτάτων βασιλευσῶν οἰκογενειῶν· πλὴν δὲ τούτων ἐνυπάρχουσι καὶ 16 Προσωπογραφίαι.

Οὕτως ἔχον τὸ Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Ἀσωπίου καταδεικνύει ὅτι οὗτος οὔτε μόχθων, οὔτε ἐπιμελείας, οὔτε δαπανῶν ἐφείσθη, ὅπως καὶ ἐφέτος παράσχη τοῖς ἐντευζομένοις συνδαιτυμόσι τὴν φιλολογικὴν του ταύτην πηδαίσιαν ὅσον οἶόν τε καλῶς κατηρτισμένην καὶ εἰς τὰς προσδοκίας αὐτῶν νὰ ἐπαρκέσῃ δυναμένην. Καθ' ἡμᾶς ὁ κ. Ἀσωπίος εἶνε παντὸς ἐπαίνου ἀνώτερος καὶ πάσης συνδρομῆς ἄξιος, τοιοῦτον ἐκδὸς τὸ Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον ἐν πολλοῖς μὲν μεταξὺ τῶν πρώτων εὐρωπαϊκῶν συναριθμούμενον, ἐν τισὶ δὲ καὶ πολλῶ τούτων ὑπερέχον· καθότι ἐν ταῖς Strenne τῶν ἰταλικῶν ἐφημερίδων σατυρικῶν τε καὶ πολιτικῶν καὶ αὐτῶν τῶν πρῶτα φερουσῶν εὐρίσκει τις πέντε ἕως δέκα διηγημάτια, ἅπερ προσφύστερον θά ἐκαλοῦντο σκαλαθύρματα, καὶ πλέον οὐ· ἐκ τῆς ἀναγνώσεως δὲ τῶν σκαλαθυμάτων τούτων οὐδὲν ἄλλο κέρδος προσπορίζει ὁ ἀναγνώστης ἢ ὅτι προσκαίρως τέρπει τὴν ψυχὴν του, μηδὲν τὸ ὠφέλιμον ἔχων νὰ ἀποκομίσῃ, διότι εἶνε ἔπεα πτερόεντα· ἐξ αὐτῶν δὲ πάλιν τῶν γαλλικῶν Almanach τὸ τοῦ Mathieu de la Nièvre τὸ κατ' αὐτὸν indispensable à tout le monde, τὸ rédigé par les principaux savants et écrivains ἂν δὲν ὁμοιάζει τοὺς τῶν ἀνθράκων σάκκου, ἐπὶ τοῦ στομίου τῶν ὀπῶν ἔχουσι τοὺς ἐκλεκτοτέρους ἀνθρακας, ὅπισθεν δ' αὐτῶν κονιοπάστους λίθους καὶ κόνιν, τούλαχιστον τὸ ἔσωτερικὸν δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰς ἐξωτερικὰς θερμὰς συστάσεις τοῦ κ. Mathieu· τὰ δ' ἄλλα δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι εἶνε δι' εἰδικὰς κοινωνικὰς κλάσεις ὡς τὸ Almanach illustré de la premiere communion et de la perseverance, τὸ Almanach des meres κλπ. περιέχοντα εἰδικὴν ὕλην ἐξυπηρετοῦσαν ὅν προτίθενται σκοπὸν. Ἀλλὰ παρ' ἡμῖν τὸ Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον ἔνεκα τῆς μακρᾶς πείρας, τῆς πολλῆς εὐμαθείας καὶ τῆς ἐξαιρέτου καλαισθησίας τοῦ ἐκδότου αὐτοῦ Εἰρηναίου Ἀσωπίου δύναται νὰ ᾔνε χρήσιμον ἀνεξαιρέτως εἰς πάντας, ἵνα μὴ εἴπω ἀναγκαῖον εἰς πολλοὺς· τοιοῦτον δὲ ὄν τὸ συνιστῶμεν εἰς ὅλους ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ μάλιστα τῆς πρώτης τοῦ νέου ἔτους, καθ' ἣν ἐπιδίδονται δωρεαί. Καὶ πράγματι ἀντὶ τῶν ἐφημερίων πλαγγόνων καὶ τῶν μικροβίων νευροσπάστων καὶ λοιπῶν παιγνιδίων, ἅπερ κατὰ τὸ σύνθηρος προσδίδονται ὡς δωρεαί, δὲν ἤθε-

λεν εἶσθαι καλλίτερον νὰ δωρήσωνται οἱ γονεῖς πρὸς τὰ ἑαυτῶν τέκνα καὶ οἱ φίλοι πρὸς τὰ τῶν φίλων ἀνὰ ἐν Ἡμερολόγιον; Εἰς τὸ ἀγγλικὸν Λύκειον τῆς Ὁξφόρδης τὸ ὀνομαζόμενον Queen's College ὁ οἰκονόμος τούτου κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς τοῦ Χριστοῦ γεννήσεως γνωρίζετε τί δῶρα ἐπιδίδει τοῖς τροφίμοις; Τί φαντάζεσθε; Σπιλποτάτην βελόνην, ἀφ' ἧς ἀρτᾶται κλωσμα ἐξ ἐρυθρᾶς μετᾶξης, προσφέρων δὲ ταύτην λέγει — Take this and be thrifty ἤτοι «Λάβε αὐτὴ καὶ ἔσο οἰκονόμος»· χάριν δὲ τῆς εὐλόγου τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Παρθενῶτος περιεργείας παρεκθῶμεν πρὸς στιγμὴν τοῦ σκοποῦ μὲς ὅπως μεταδώσωμεν αὐτοῖς τὸ ἱστορικὸν αὐτοῦ.

Ἡ χρῆσις τῆς βελόνης ταύτης ὡς δωρεᾶς διατηρηθεῖσα μόνον ἐν τῷ Λυκείῳ τῆς Βασιλοῦσας ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ διαιωνισθῇ ἡ μνήμη τοῦ ἐφημερίου καὶ ἐξομολογητοῦ τῆς βασιλοῦσας Φιλίππας συζύγου τοῦ Ἐδουάρδου Γ' Ροβέρτου Eglesfeld τοῦ τὸ 1340 τὸ Λύκειον ἰδρύσαντος. Ἐπιστεῦθη καὶ πάντες οἱ ἱστορικοὶ οἱ τῆς δωρεᾶς ταύτης μνεῖαν ποιήσαντες τὸ ἐπαναλαμβάνουσι ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ Eglesfeld παρήχθη ἐκ τῶν λέξεων aiguille et fil, προστιθέντες ὅτι ταιαῦται ἔνοιαι ἀναμνηστικαὶ ἦσαν συνήθεις κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους.

Τὴν ἔνοιαν τοῦ ἔθους τούτου τοῦ ἀγγλικῶν λυκείου ἐπεθυμοῦμεν πολὺ νὰ ἐλάβωμεν ὡς παράδειγμα καὶ οἱ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας δωρεᾶς ποιοῦντες καὶ λάβε αὐτὴ καὶ ἔσο οἰκονόμος νὰ λέγουν πάντες πρὸς οὓς δωροῦνται καὶ νὰ ἐκλέγωσιν ἀντικείμενα τὰ ὅποια νὰ μὴ ἀφυπνίζωσιν εἰς τοὺς παῖδας καὶ τὰς νεανίδας τῆς πολυτελείας καὶ τῆς ματαιότητος τὴν ἐπιθυμίαν, ἀλλ' ἐκεῖνα, τὰ ὅποια χρησιμεύουσιν εἰς τὸ νὰ διδάξωσιν αὐτοὺς κάτι τι, ν' ἀναπτύσωσιν τὴν διάνοιάν των καὶ τέλος νὰ τοῖς καθίστανταί πως χρήσιμα.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Μεσσηνιακὸν Ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους 1880. Ἔτος Α'. Ἐκδίδεται τῇ φροντίδι **Ι. Π. Παρασκευοπούλου**, δαπάναις Γ. Α. Μιχαλακῆ καὶ ἀδελφῶν. **Ἐν Καλάμαϊς 1879.**

Ἐπὶ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐξεδόθη πρὸ μηνὸς σχεδὸν **Ἡμερολόγιον** οὗ τὰ περιεχόμενα δημοσιεύομεν κα-

τωτέρω, εὐχόμενοι ὅπως τὸ καλὸν τοῦτο Ἡμερολόγιον ἐξακολουθήσει καὶ τὰ λοιπὰ ἔτη περιέχων πάντοτε ποικίλην καὶ ἐκλεκτὴν ὕλην ὡς τὸ πρῶτον ἔτος αὐτοῦ.

Περιεχόμενα. Μέρους Α΄.

Ἐορτολόγιον τῶν Ἐθνικῶν, Βασιλικῶν καὶ Θρησκευτικῶν ἑορτῶν. — Ἀναχωρήσεις τῶν ταχυδρομείων ἐξ Ἀθηνῶν — Δρομολόγιον καὶ ναῦλοι τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἀτμοπλοικῶν Ἑταιριῶν — Ἐποχαί — Ἐκλείψεις — Πασχάλιον — Πίναξ Χαρτοσήμων — Μηνολόγιον,

Μέρους Β΄. Πρόλογος — Τρεῖς μάχαι τῶν Μανιατῶν κατὰ τῶν Ἀράβων ἐν ἔτει 1826 ὑπὸ ** — Περὶ θανατικῆς ποινῆς ὑπὸ Ν. Ι. Καραγιαννάκη — Ἡ κυρία Στάελ ὑπὸ Αἰκ. Ι. Ζάρκου — Περὶ ἐμπορίου ὑπὸ Σ. Ἀλούπη — Ὁ Κικέρων, ὁ θάνατος καὶ ὁ τάφος αὐτοῦ ὑπὸ Ν. Στρατηγοπούλου — Ἡ μήτηρ μετάφρασις Ι. Δ. Κ. — Ὑπόμνημα περὶ Νέδοντος — Αἰκὰ Ῥόζα μετάφρασις Ι. Π. Π. — Περὶ Καλαμάτας ὑπὸ Κουτήφαρη — Ἀπὸ κείνου ποῦ δὲν ἔχομαι ὑπὸ Ι. Π. Π. — Ἐρως καὶ Ἄλγος ὑπὸ Δ. — Φύρδην Μίγδην — Ποίησις, κτλ.

Εὐρίσκεται ἐν Ἀθήναις ἐν τοῖς βιβλιοπωλείοις τῶν κ. κ. Ν. Μιχαλοπούλου, Δ. Κουσουλίνης καὶ Γ. Ἀντωνιάδου καὶ τιμᾶται δραχ. 1,50.

ΕΥΤΥΧΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ

Ἡ περιουσία ἦν κατέλιπεν ὁ ἰδιότροπος δουξ τῆς Πορτλάνδης, περὶ οὗ ἐγένετο ἐπ' ἐσχάτων λόγος ἐν τῇ Ἡμέρᾳ, εἶνε ἀληθῶς μυθώδης. Τὸ ἐν Βελ-

δὲκ κτῆμα ἀπέφερεν αὐτῷ κατ' ἔτος 1,375,000 φράγκα, τὰ αὐτόθι ἀνθρακωρυχεῖα 250,000 φρ. (ἀλλ' ἡ ἐξ αὐτῶν πρόσοδος θ' ἀνέβη βραδύτερον εἰς 2,500,000, φράγκ.), τὰ ἐν Νορθουμβερλάνδῃ κτῆματα 300,000 φρ., τὰ ἐν Καϊτνὲφ 200,000 φρ., τὰ ἐν Ἀϊρσαῖρ 1,500,000 φρ., αἱ ἐν Λονδίῳ οἰκίαι 2,800,000 φρ. Ἡ κινητὴ περιουσία τοῦ δουκὸς ἀνήρχετο εἰς 25 ἑκατομμύρια φρ. εἰς χρεώγραφα, κατὰ τὸν θάνατόν του δ' εὐρέθησαν κατατεθειμένα εἰς τὸν τραπεζίτην του εἰς μετρητὰ 1,750,000 φρ. Ὁ κληρονόμος του ἀπέτισεν εἰς τὸ ταμεῖον ὡς φόρον ἐπὶ τῆς κληρονομίας 10,000,000 φρ.

ΛΕΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Οἱ ἄνδρες δὲν παρηγοροῦνται μετὸν πρῶτον ἔρωτα οὔτε αἱ γυναῖκες μετὸν τελευταῖον.

* *

Αἱ γυναῖκες φαίνονται πλέον φλύαροι τῶν ἀνδρῶν, καὶ οἱ ἄνδρες πλέον ἀδιάκριτοι τῶν γυναικῶν.

* *

Μετὰ πᾶσαν ἐρωτικὴν σχέσιν ἐπέρχεται στιγμή καθ' ἣν ὀφείλει τις ν' ἀποθάνῃ ἢ νὰ ἐπιβιβασθῇ εἰς ἀτόμωλον προωρισμένον διὰ τὰς Ἰνδίας.

* *

Ἡ δόξα μᾶς κάμει νὰ ζῶμεν πάν-

τοτε εἰς τὰς κατόπιν γενεάς, ὁ δὲ ἔρως μίαν στιγμὴν εἰς τὸ ἄπειρον.

* *

Γνωρίζεις ποῦ ἀνθοῦσι μέλανες ὀφθαλμοί, ποῦ ἀκμάζει ἡ ζηλοτοπία, ποῦ αἱ νύκτες ἐγκατασπείρονται δι' ἀπειραρίθμων χρυσολαμπῶν ἀστέρων, ποῦ εὐρίσκονται τὰ κομψὰ ἐκείνα μικρὰ ἔτανοφορίδια τῶν γυναικῶν, τὰ ριπίδια. οἱ κῶμοι (πατινάδες), οἱ ἐξῶσται, αἱ μετὰξιναι κλίμακες καὶ τὰ ἐγγχειρίδια; Ἐκεῖ μόνον ἔνθα πρέπει τις νὰ ἦνε νέος καὶ ν' ἀγαπᾶ.

J. J. Weiss

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ Β' ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

Α

ΑΙΝΙΓΜΑ Γ'.

Ἡ κεφαλὴ οἱ πόδες μου ὁ τράχηλος ἐπίσης ὄνομα εἶναι γυναικὸς σκληρῶς ἀπατηθεῖς
[σης
Τὸ δ' ἄλλο εἶναι τὸνομα τὸ τοῦ ἀπαταιῶ-
[νος
Ἐάν εἰς πτώσειν δοτικὴν αὐτὸ ζητήσης δ-
[μωσ
Τὸ ὄλον εἶνε τ' ἀγαθὸν ὅπερ ἐξαπατήσας
Ἄφῃρεν ἐκ τῆς γυναικὸς δολίως προσπα-
[θήσας

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις ἐν τῇ γραφείῳ τοῦ **Παρθενῶνος** ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Γερμανίου ἀριθ. 30.
Ἐν Σέρφῳ παρὰ τῷ κ. Δ. Ἀθηναίῳ.

Ἐν Πάτραις παρὰ τῷ κ. Σπ. Πρινάρῃ.
Ἐν Ναυπλίῳ παρὰ τῷ κ. Παύλῳ Ἰατρῷ.
Ἐν Χαλκιδίῳ παρὰ τῷ κ. Γ. Ν. Φιλαρέτῳ.
Ἐν Θήβαις παρὰ τῷ γραφείῳ τῆς Σφίγγος.

Ἐν Ἰθάκῃ παρὰ τῷ κ. Κ. Ν. Παυλάτῳ.
Ἐν Κερκύρᾳ παρὰ τῷ κ.
Ἐν Ζακύνθῳ παρὰ τῷ κ. Γ. Κ. Σφήκῳ.
Ἐν Κωρ/πύλῳ παρὰ τῷ κ. Δ. Ἡλιάδῃ.
Ἐν Βρατῆλᾳ παρὰ τῷ κ. Κ. Παπαζογλῆ.